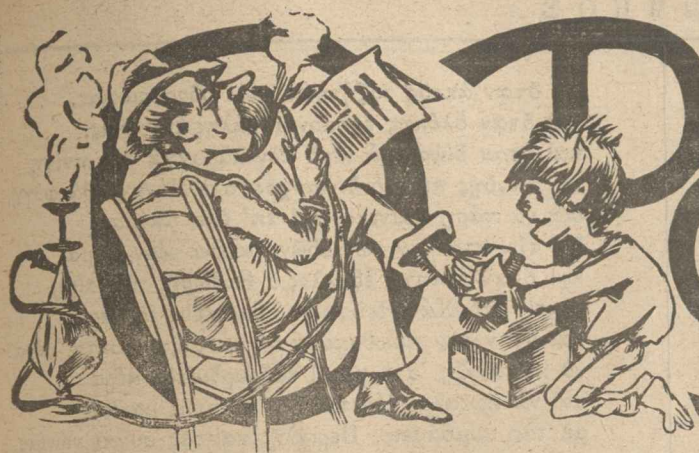

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ὀκτώ,
τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοιχτό.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Ἰουνίου ἑνδεκάτη,
μέγα πένθος 'στὸ Παλάτι.

Διακόσα ἑνδεκα κρατῶ
κι' ἄερα καὶ δροσιὰ ζητῶ.

Ἄς 'πῶ κι' ἐγὼ μιὰ γνώμη
πῶς θὰ στρωθοῦν οἱ δρόμοι.

Πῶς θὰ στρωθοῦν οἱ δρόμοι ;... ἰδοὺ ἡ νέα ὕλη !...
καθεὶς γὰρ τοῦτο τώρα τροχίζει τὸ κονδύλι.
Πῶς θὰ στρωθοῦν οἱ δρόμοι τῆς φίλης πρωτευούσης ;
ὅπου κι' ἂν πᾶς γὰρ τοῦτο συζήτησιν θ' ἀκούσης.
Πῶς θὰ στρωθοῦν οἱ δρόμοι ;... ἰδοὺ τὸ νέον θέμα,
ὅπου θὰ κάμῃ ὅλους νὰ φτύσουν μαῦρο αἷμα.

—*—

Καὶ βλέπεις ἀναστάτους τὰς εὐκλεεῖς Ἀθήνας,
καὶ δὸς τοῦ τσαμπουνίζει ὁ τάδε καὶ ὁ δεῖνας,
καὶ σχέδια προτείνει 'στὸν Δήμαρχον μεγάλα,
κι' ὁ κύριος Φιλήμων τὸ βάζει 'στὴν τρεχάλα,
καὶ σκέψεις εἰς τὰς σκέψεις τῶν ἄλλων ἀρχινᾷ
καὶ ὁμιλεῖ μονάχος καὶ πέρνει τὰ βουνά.

—*—

Καὶ γράφει ὁ καθένας πολυξερὸς κοπρίτης,
προτείνονται δὲ τόσα συστήματα ποικίλα,
προτείνεται γρανίτης, πλακίτης καὶ πυρίτης,
καὶ χώματα καὶ ἄμμοι καὶ κέραμοι καὶ ξύλα
καὶ Μακαντάμ καὶ τοῦβλα καὶ ἄλλα τόσα εἶδη,
κι' ἐκεῖνος δὲν προφθάνει ἀκρόασιν νὰ δίδῃ.

Πῶς θὰ στρωθοῦν οἱ δρόμοι ;... ἰδοὺ ἡ νέα ὕλη...
τὰς φρένας μας σαλεύουν συλλογισμοὶ ποικίλοι,
κι' ὁ Δήμαρχος μὲ τούτους σκοτίνει τὸν καιρὸ του,
κι' ἂν κοιμηθῇ ὀλίγον κυττάζει 'στ' ὄνειρό του
τρεῖς δρόμους μὲ πλακίτας καὶ πέντε μὲ γρανίτας,
καὶ βότσαλα καὶ λίθους εἰς σχῆμα τηγανήτας.

—*—

Κι' ὁ Δήμαρχος δὲν παύει νὰ ἔχῃ τόση ἔννοια,
κι' οὐδὲ καιρὸ τοῦ δίνουν οἱ προσφιλεῖς ἀστοὶ
γὰρ νὰ γενοῦν, ὥς λέγει, παλάτια κρυσταλλένια,
ἐπαύλεις, πύργοι, ἄλση καὶ κήποι κρεμαστοί.
Καὶ στρώνουν μὲ χαλίκια τὴν κλασικὴν Παλλάδα,
καὶ θέλομε παπούτσια σχεδὸν καθ' ἐβδομάδα.

—*—

Πῶς θὰ στρωθοῦν οἱ δρόμοι ;... ἰδοὺ τὸ μόνον θέμα,
ὅπου θὰ κάμῃ ὅλους νὰ φτύσουν μαῦρο αἷμα.
Μὰ κι' ὁ Ρωμηὸς τὴν γνώμη θὰ'πῃ τὴν ἰδική του,
ἀφοῦ καὶ τοῦτος εἶναι 'στοῦ πνεύματος τὴν κοίτην,
κι' αὐτὸς ἀντὶ γρανίτου, πυρίτου καὶ πλακίτου
μὲ ὅλον τοῦ τὸ σέβας προτείνει τὸν βλακίτην.

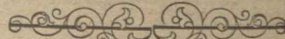

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Τί θέλεις νάσαι, Περικλή; περίττωμα και λέρα
νά σέ κυλά ο μπουρμπουλας εδωθε κι' εκεί πέρα,
ή θέλεις νάσαι μπουρμπουλας γιὰ νά κυλάς εκείνο; ...
- Π.—'Εγώ δέν θέλω τίποτε ἀπό αὐτά νά γίνω.
- Φ.—'Αλλά γιατί τὸ λές αὐτό;
- Φ.—Διότι, μπεχλιδάνη,
ὁπόταν μία ὑπαρξίς μεγάλη ἀποθάνη,
ὁπόταν ἕνας ἄνθρωπος καθὼς τὸν Φρειδερίκον,
'στῶν φιλοσόφων, Περικλή, τὴν γενεὰν ἀνήκων,
ὁπόταν ἕνας ἥλιος και δόξα τοῦ αἰῶνος,
ὁπόταν ἕνας βασιλεὺς και Καίσαρ ταυτοχρόνως,
αὐτὴν τὴν γῆν τὴν ρυπαρὴν διὰ παντὸς ἀφίνῃ
και εἰς τοῦ τάφου τὸν βυθὸν κατέρχεται και σδύνη
και πίπτουν και φυλορροοῦν τῆς δόξης αἱ μυροσίαι,
ἐσὺ και νάσαι μπουρμπουλας παραπολὺ σοῦ εἶναι.
- Π.—'Η ζέστη θὰ σ' ἐκτύπησε σπουδαίως 'στὸ κεφάλι
και δι' αὐτὸ μοῦ τσαμπουνᾷς φιλοσοφίας πάλι.
- Φ.—'Ω μπουρμπουλα, ὦ κάθαρμα, τὸν ρῦτον δέν ἀφίνεις,
κι' ὀλίγον ἄνθρωπος σωτὴς δέν προσπαθεῖς νά γίνῃς;
- Π.—Τί λές, μωρέ;
- Φ.—Τί νά σοῦ 'πῶ; ... ἐκ μέσης σέ οἰκτείρω.
- Π.—Μοῦ φαίνεται, βρέ Φασουλῇ, πῶς θέλεις νά σέ δειρῶ.
- Φ.—'Ω μπουρμπουλα, ὦ κάθαρμα, περίττωμα και βρώμα,
ὁ Αὐτοκράτωρ ἔσθυσε και ζῆς ἐσὺ ἀκόμα;
'Απέθανε ὁ βασιλεὺς τοσοῦτον βασιλείων,
ὁ ἐσταμμένος μαχητῆς, τὸ λάμπων μεγαλεῖον,
ὁ ἐξοχος φιλόσοφος, ὁ ἄγιος ἐκεῖνος,
δι' ἐξοχος τοῦ εἰδεχθῆς κατέρωγε καρκίνος,
κι' ἀντίκρυζε τὸν θάνατον ἐμπρὸς μετ' ἀπαθείας,
τρεφόμενος δι' ἀρετῆς, σπουδῆς και ἀληθείας,
και σὺ ἀκόμα εἰς τὴν γῆν τὸν σκελετόν σου σῦρεις
κι' ἀκόμη ἔχεις ὄρεξι, γαῖδουρι, νά με δειρῇς;
- Π.—Τί ἐπαθες, βρέ, σήμερ; ... δέν εἶσαι 'στὰ καλὰ σου...
κάτι κακὸ θὰ ἐπαθῇς βεβαίως τὰ μαλὰ σου.
- Φ.—Φιλοσοφίαν θήρευε, φιλοσοφίαν θέλε,
και ἔλα τᾶλλα, Περικλή, κατὰ διαβόλου στέλλε.
Εἰς ταύτην ἀνακούφισιν και ἡδονὴν εὐρίσκεις,
με ταύτην ἄνθρωπος σωτὴς μανθάνεις ν' ἀποθνήσκῃς,
με ταύτην μόνον δέν ψηφᾷς τοὺς ὑψηλοὺς κυρίους,
με ταύτην μόνον φέρεσαι εἰς κόσμους αἰθερίους,
με ταύτην βλέπεις ἄροβα ξυράκια και νυστέρια
κι' ὑψόνσαι 'στοὺς οὐρανούς και κουτουλᾷς τᾶστέρια,
κι' ἀφίνεις τὰ κακὰ τῆς γῆς και τὰ μασκαράληκια,
κι' ὅταν τρυποῦν τὰ πόδια σου τῶν δρόμων τὰ χαλίκια,
και ὅταν κάθε Δήμαρχος με λόγια σέ φουσκώνῃ,
και ὅταν τὰ ρουθούνια σου γεμίζουν ἀπὸ σκόνη,

κι' ὅταν ἀκοὺς συζητήσιν περὶ ὁδοστρωσίας,
και ὅταν βλέπῃς ἔρημον μεγάλης ξηρασίας,
και ὅταν δίψα γιὰ νερὸ τὸν λάρυγγά σου πνίγῃ
κι' ἀκούῃς πῶς ὁ δήμαρχος 'στὸ Μόναχο θὰ πνίγῃ
διὰ νὰ πάρῃ φαίνεται και ἀπ' ἐκεῖ ἀκόμα
διὰ τὴν στρώσιν τῶν δδῶν κανένα νέον χῶμα,
και ὅταν βλέπῃς ἐξαλλος ὁ Θεόδωρος νὰ χαίρῃ
γιατὶ 'στὸ Χάνι τοῦ σφιγξὲ ὁ βασιλεὺς τὸ χέρι,
και ὅταν τὸν πρωθυπουργὸν κυττάζῃς νύκτα 'μέρα
νά κοπανίζῃ 'στὸ γουδί καθουρδιστὸν ἄερα
και νὰ καταλαμβάνεται ὑπὸ φρικτῆς μανίας
με τὰς συμβάσεις, Περικλή, και τὰς συγκοινωνίας,
κι' ὅταν ἀκοὺς ὁ φρόνιμος πῶς τὸ μαλὸ τοῦ χάνει,
πῶς ἐκλεψαν τὴν 'Αθηνᾶ μαζί με τὸν Μαρούσι,
πῶς ὁ κλεινὸς Ραυτόπουλος ρημάζει τὰ Μουσεία,
πῶς ἔφυγε ὁ κύριος Μανσόλας 'στὸ Παρίσι
με θετικὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ,
και ὅταν βλέπῃς ἔγκυον ἀνυπανδρὸν γυναῖκα,
και ὅταν ἐκ τῶν ἐντολῶν τοῦ Σχιδάωθ τῶν δέκα
δέν βλέπῃς νὰ ὑπάρχῃ μιὰ 'στοῦ Μωῦσῃ τὴν πλάκα,
και ὅταν κάμῃ ἐρευναν ὁ Πικ τοῦ Ποστολάκα,
και ὅταν κάθε κόμ' ἰλ φθ' ἀρέσκειται νὰ κλέβῃ,
και ὅταν κάθε κουδαρντὰς τὸν ἄλλον ξεπερδεύῃ,
και ὅταν βλέπῃς γύρω σου καλὰς οἰκογενείας,
και ὅταν ἔλοι σκέπτονται περὶ αὐτοκτονίας
και χάνωνται οἱ ἄνθρωποι ἡμέρα μεσημέρι
ἀπὸ τὰς κατοικίας των με δίκαννα 'στὸ χέρι,
κι' ὅταν καμπόσοι πνίγωνται 'στὸ κύμα τοῦ Φαλήρου,
και ὅταν βλέπῃς τὴν μορφὴν ἐνὸς και ἄλλου χόρου,
ἐσὺ γιὰ ἔλα, Περικλή, δέν δίνεις μιὰ πεντάρα
και δέν χαλᾷ τὸ κέφι σου τοῦ κόσμου ἢ ἀντάρα,
δι' ἔλα δὲ ἀμέριμνος φιλοσοφεῖς και χάσκεις
και 'στὸν πλησίον πάντοτε τὴν ἀρετὴν διδάσκεις.

- Π.—'Η δ' ἀρετὴ, βρέ Περικλή, φιλοσοφία εἶναι...
- Π.—Παρακαλῶ σε, Φασουλῇ, ὡς ἐδῶ πέρα μένει.
- Φ.—Φιλοσοφίαν θήρευε, φιλοσοφίαν θέλε,
και ἔλα τᾶλλα, Περικλή, κατὰ διαβόλου στέλλε.
Πᾶν ἄλλο ἐπ' αὐτῆς τῆς γῆς εἰς κόρακας ἐρρέτω...
κι' ἐγὼ τὸ εἶχα κατὰ νοῦν ἐφέτος, Περικλέτο,
νά σκοτωθῶ μονάχος μου και νὰ χαθῶ ἀδίκως,
ἀλλ' ἔξαφνα μ' ἐμπόδισε ὁ μέγας Φρειδερίκος.
Κι' ἀφοῦ αὐτὸς ἐδάδιζε με θαρραλέον ὄμμα
και μ' ὅσα κι' ἂν ὑπέφερε τὸν βίον ἐπρότιμα,
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, βρέ Περικλή, δέν ἄφησα τὰ κῶλα
και ἀπαθῶς ἐσπούδασα νὰ φέρωμαι πρὸς ἔλα,
κι' ἐν ἴσῃ μοῖρᾳ θεωρῶ πενίαν τε και πλοῦτον,
οὐδὲ αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν ὡς ἀγαθὸν πιστεύω,
και πνεῦμα φιλοσοφικὸν ἐν ἀρετῇ θηρεῖω,
και οὐτ' αἰσθάνομαι χαρὰν ἢ δυσθυμίας φρίκῃν,
διότι ἔλα γίνονται παντοῦ κατὰ συνήκῃν.
'Όταν δὲ μάθουν ἄλλως πῶς οἱ ἄνθρωποι νὰ κρίνουν,
ὁπόταν δὲ οἱ βασιλεῖς φιλόσοφοι θὰ γίνουν,
και ὅταν οἱ φιλόσοφοι θὰ γίνουν βασιλεῖς,
τότε θὰ γίνῃ βασιλεὺς κι' ὁ τλήμων Φασουλῆς.
Π.—Μὰ βλέπω πῶς ἢ γλώσσα σου, βρέ Φασουλῇ, δέν στέκει...
ὅρσε λοιπὸν ἐπὶ τὰ σθερχαίς, φιλόσοφε ζευζέκη.

Αὐτοκτονία Φασουλῇ δευτέρα,
κατὰ πολὺ τῆς πρώτης ὑπερτέρα.

Π.—'Εγὼ προσέρχομαι ν' αὐτοκτονήσω πάλιν
ἐλπίσας, με διάθεσιν, με ἔρεξιν μεγάλην.
Πάντον θάνατον κι' ἐγὼ διψῶ μετὰ μανίας,
ἐλπίσας τὸ αἶμα μου σφριγᾷ και θέλω νὰ σκοτώνω,
ἐλπίσας γλύτωσα τὸν Μάϊον ἐκ τῆς αὐτοκτονίας,
ἐλπίσας τὸν 'Ιούλιον βεβαίως δέν γλυτόνω.

Π.—Πετῶ μετέωρος εἰς τοῦρανοῦ τὸν θόλον...
αὐτοκτονήσω, 'Ελληνες, τὸ λέγω νέτα σκέτα...
καὶ τῶρα δέν θὰ σκοτωθῶ με 'Αρμστρογγ πυροβόλον,
ἐλπίσας μετὰ χασάπικο, ἢ κάμα ἢ φαλτσέτα,
ἐλπίσας πνίγῶ 'στὴ θάλασσα καθὼς τὸν Χαραμῆν,
ἐλπίσας ἄνθρωπου κανενὸς νὰ λάβω συνδρομήν.

Π.—'Ελπίσας πλέον ἄνθρωπος κανεῖς νὰ μ' ἐμποδίσῃ,
καὶ οὐτε 'στὸ μυστήριον τοῦ φόνου νὰ εἰσδύσῃ.
Περικλέτο και ὁ Περικλῆς και τᾶλλα τὰ ζαγάρια,
καὶ δέν θέλω πρὸς ἐμὲ τὴν χεῖρα του νὰ τείνῃ...
ἐλπίσας πνίγῶ 'στὴ θάλασσα γιὰ νὰ με φῇ τὰ ψάρια,
καὶ ἢ καλῶς μου τοῦμπανο ἀπὸ νερὸ νὰ γίνῃ.

Θέλω νὰ πέσω νὰ πνιγῶ και ψάρια νὰ τσακώσω
χωρὶς νὰ στήσω πετονιαῖς, ἀγκίστρια, παραγάδια...
θέλω νὰ πιῶ πολὺ νερὸ και ἔλος νὰ φουσκώσω,
γιατὶ κι' ἢ θρύσαις 'στέρειψαν και ἔλα τὰ πηγάδια,
κι' ὁ κόσμος παραλύσσαξε σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ,
και 'στοῦ Φιλίμονος ταῦτα φωνάζουν γιὰ νερὸ.

Θέλω νὰ πέσω νὰ πνιγῶ κυττάζων τὰ οὐράνια,
και ποῖς εἰξεύρει ἂν κανεῖς με χάψῃ καρχαρίας
και με ξεράσῃ ἔπειτα 'στῶν γυναικῶν τὰ μπάνια,
κι' ἐμπνέσω τρέμον πανικὸν εἰς τὰς ἀδράς κυρίας.
'Η ποῖς εἰξεύρει 'στὸ νερὸ ἂν γίνω ἕνα στρεῖδι,
ἢ και κανένα χάδαρο, ἢ και κανένα μῆδι.

Θὰ σκοτωθῶ μονάχος μου πρὶν με σκοτώσῃ ἄλλος...
ἰδοὺ! ἐμπρὸς ἢ θάλασσα κι' ὁ τῶν κυμάτων σάλος.
Κανεῖς, κανεῖς πρὸς χάριν μου δέν θέλω νὰ πονῇ,
ἀφήσατε τὸν Φασουλῆν τὰ κῶλα νὰ τινάξῃ,
τὸ δὲ πετᾷ του ἔπειτα νταούλι ἄς γενῇ,
ὁπόταν τὸν Θεόδωρον ὁ βασιλεὺς φωνάζῃ.

ᾠ! ναί, θά πέσω νά πνιγῶ... τὸ κύμα μὲ προσμένει...
 ἂν λείψῃ ἓνας ἄνθρωπος ὅτ' ἐν κόσμῳ τί σημαίνει;
 Μὴ ἂν μετρηθῇ ἡ ζωὴ, ὁ θάνατος μετρεῖται;
 μία στιγμή ὅτ' ἐλάγος ριφθεῖσα τῶν αἰώνων
 πρὶν ἂν ὑπάρξῃ χάνεται, πρὶν οὖρον λησμονεῖται,
 ὁ χρόνος πρὸς τὸν θάνατον καταμετρεῖται μόνον.

ᾠ! ναί, θά πέσω νά πνιγῶ... τὸ κύμα μὲ προσμένει...
 ἂν λείψῃ ἓνας ἄνθρωπος ὅτ' ἐν κόσμῳ τί σημαίνει;
 Ἰδοὺ! ἐγὼ αὐτοκτονῶ δι' ἀφορμὰς παντοίας,
 οἱ πάντες δὲ γνωρίζετε τοῦ φόβου τὰς αἰτίας,
 καὶ εἶναι ὅπως περιττὸν εἰς τόσῃ παραζάλην
 μὲ πᾶσαν λεπτομέρειαν νά σὰς τὰς λέγω πάλιν.

Τὸ καλοκαίρι, ὁ χειμὼν, ὁ φύλλος, τὸ κουνουπί,
 ἐκεῖνο τὸ περίσσευμα τοῦ θαυμαστοῦ Τρικυπῆ,
 αὐτὸς ὁ πρωτοκάθεδρος, αὐτὸ τὸ τρίτον κόμμα,
 τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἡ πάστρα καὶ ἡ βρωμά,
 ὁ βίος καὶ ὁ θάνατος, οἱ νόμοι καὶ οἱ τύποι,
 ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ χαρά, ἡ κόλασις καὶ ἡ λύπη.

Οἱ Φιντικλῆδες οἱ σοφεῖ καὶ οἱ Σπανοὶ Σεμτέλοι,
 τὸ ὕψος τῶν διπλωματῶν, ἡ πόζα τῶν ἐν τέλει,
 ἡ δυστροπία τῆς ψυχῆς καθὼς καὶ ἡ καλωσύνη,
 τῶν γυναικῶν τὸ ἀσπίλον καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη,
 ὁ φόβος καὶ ὁ ἐπαινος, τὸ ψέμμα καὶ ἡ ἀλήθεια,
 ἡ ἀτιμία, ἡ τιμὴ, καὶ ἄλλα κολοκύθα.

Τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, αὐτὸ τὸ πέσε σήκω,
 τὸ βλέπειν καθημερινῶς τὸν τρυφερό Στεφάνο,
 τὸ ἔχειν τὸ στομάχι σου μὲ κάθε τι γεμάτο,
 τὸ βάζε ἀπ' ἐπάνω σου καὶ ἐγάζε ἀπὸ κάτω,
 τὸ νά μὴν ξέρω οὐτ' ἐγὼ τί διάβολο γυρεύω,
 καί, ὅπερ σπουδαιότερον, νά μὴν ἴμωρ νά κλέβω.

Ἄ! ὅλ' αὐτὰ μὲ ὥθησαν καὶ πάλιν μὲ μανίαν
 ὅτ' αὐτὸ τὸ σκυλοπνίξιμο καὶ ὅτ' ἐν αὐτοκτονίαν.
 Δέξου λοιπὸν τὸν Φασουλῆ, ὃ ἀφρισμένον κύμα,
 καὶ δι' ἐμὲ ἡ θάλασσα πλατὺ ἄς γίνῃ μνημα.
 Δεχθῆτε με, σκυλόψαρα, γοργόνες, ἄχινοί,
 καὶ ὁ πολυτλήμων Φασουλῆς βορὰ σας ἄς γενῇ.

Ἄ! Ποστολάκα φίλτατε, ἂν ἔδιδες καὶ ἐμένα
 ἐν νόμισμα πολύτιμον ἀπὸ τὰ φυλαγμένα,
 καὶ ἂν μίαν ὥραν μ' ἄφιναν νά ἐμῶ ὅτ' ἐν Μουσειᾷ,
 θεὰς νά κλέψω παλαιὰς καθὼς καὶ νεωτέρας,
 τὰ ἐμπροσθεν τοῦ Ἡρακλῆ, τὰ πρὶν τοῦ Μαρσύα,
 βεβαίως δὲν θά ἔδιδας εἰς τὴν ζωὴν μου πέραν.

Ἀλλὰ τὸ κύμα καρτερεῖ καὶ ἐγὼ ἀκόμη ψάλλω...
 ἄς χώσω τὸνα πόδι μου καὶ ὕστερα τὸ ἄλλο.

Νὰ ἐγάζω τὰ παπούτσι μου ἢ ἔτσι νά πνιγῶ;
 εἶναι ψυχρὰ ἡ θάλασσα καὶ ἀρχίζω νά ριγῶ...
 Νὰ πέσω μὲ τὰ ρούχα μου ἢ νά πνιγῶ ταισθεῖς;
 δέξου λοιπὸν, ὦ θάλασσα, καὶ ἐμένα τὸ σκουπίδι.

(Ἐνῷ τοιαῦτα φοβερὰ ὁ Φασουλῆς προφέρει,
 ὁ Περικλῆς τὸν φίλον τοῦ κρυφίως πλησιάζει,
 καὶ δίνει μὴ τοῦ Φασουλῆ μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ
 καὶ ὅτ' ἐν θαλάσσης τὸν βυθὸν ἀμέσως τὸν τινάζει.
 Μὰ ἓνα κῆτος φαίνεται καθὼς τοῦ Ἰωνᾶ,
 ὡσὰν νά τῶσαιλε κανεῖς ἀπὸ τὸν οὐρανόν,
 ἀρπάζει δὲ τὸν Φασουλῆ ἀπὸ τὰ πεισινά,
 καὶ ἐμπρὸς ὅτ' ἐν νέο Φάληρο τὸν ἐγάζει ζωντανόν.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σ' αὐτὴ τὴν ζέστη τὴν πολλήν, ὅτ' αὐτὸ τὸ νταβατοῦρι,
 τῶν Παρισίων τὸν γνωστὸ διαβάσατε Καμπούρι,
 τοῦ διασήμου Πῶλ Ντὲ Κόκ γνωστὴν μυθιστορίαν
 εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν καὶ εἰς τὴν Ἑσπερίαν.
 Ὑπὸ τοῦ Φέξῃ τάχιστα καὶ αὐτὸς θά ἐκδοθῇ,
 καὶ ἀντὶ δεκάρας μοναχὰ παντοῦ θά πωληθῇ.

Τοῦ ἱατροῦ Παρίση τὰ Αἰθιοπικά
 μὲ πράγματα καὶ ἥθη πολὺ σημαντικά,
 σαφήνεια εἰς ὅλα καὶ χάρις καὶ οὐσία,
 καὶ τῆς Αἰθιοπίας περιγραφὴ πλουσία.
 Τὰ συνιστῶ ἐνθέρμως εἰς ὅσους τῶν ἀνθρώπων
 ἐπιθυμεῖν νά μάθουν περὶ τῶν Αἰθιοπῶν.

Εἰς τὴν Βουλὴν ἀντίκρυ, ὅτ' ἐν Νικολάου Σάλα,
 κρασί μὲ τὸ ποτήρι, κρασί μὲ τὴν μπουκάλια.
 Ἐκεῖ κρασί Τεγέας καὶ ἀληθινὸ μωσχάτο,
 ἐκεῖ καὶ ἀνθοσμίας, μὰ καὶ σαμπάνια ντόπια,
 ποῦ μόλις δὴ ποτήρια κενώσης ὡς ὅτ' ἐν πάτο
 ἀρχίζεις νά φωνάζῃς «βιάστε φωτιά ὅτ' ἐν τόπια».

Μὰς ἔφυγε καὶ ὁ Γκύζας μας καὶ πᾶσι ὅτ' ἐν Παρίσι
 μ' ἐκεῖνο τοῦ τὸ φλάουτο, ποῦ τῶχει μαγευμένα,
 ὁ δὲ Ρωμηὸς τοῦ εὐχεταὶ μεγάλος νά γυρίσῃ
 καὶ νά δοξάσῃ τοὺς Ρωμηοὺς ὀργήγορα ὅτ' ἐν ξένα.

Μὰς ἦλθε ὁ Πλατούτσας ἐκ Θεσσαλίας πάλιν,
 ἀφοῦ διήλθε κώμας, πολίχνια καὶ δῆμους,
 καὶ εἶδε νά τοῦ κάμουν ὑποδοχὴν μεγάλην
 καὶ ἦρε θιασώτας καὶ ὀπαδοὺς προθύμους.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' ἐν σπῆτι μου ἀνέβῃ,
 ὅτ' ἐν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
 μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὴν ὅτ' ἐν λάδι, τρεῖς ὅτ' ἐν ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μεμυρῇ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.